vælde i Landet. Her er det til alt Held ikke Kirken, der byder Modstand, kun Lægfolk, ærligt arbejdende med deres gamle Overbevisninger og ukendte med det nyes Grundvold. Maatte Værdien og Forstaaelsen af Principerne og Methoderne i det ny gaa op for dem, saa er de for sande Fædrelandsvenner til ikke at vilde følge med.

Men, som tidligere sagt, hvad man kun kender „von hören sagen" og gennem Bøger og Dagblade, det kender man ikke.

Danmark maa selv opdrage sig en tidssvarende **Lærerstand**, der lige som den franske kan være **Aktiven** i Undervisningen, medens **Bogen** bliver **Passiven**.

Hos os gaar ulykkeligvis de nyere Bestræbelser ud paa at gøre **Bogen** til **Aktiven** og **Læreren** til **Passiven**.

Se kun det Utal af Bøger, Forældrene maa anskaffe efter hver Eksamen.

Med Hr. Otto Jespersens poetiske Læsebøger kan kun være tilstræbt, næst det, at Drengen bliver sin egen Lærer i et fransk „Jargon", det, at enhver Handelsrejsende kan etablere sig som Lærer.

Frøken Thora Goldschmidts Billedgloser til Billedundervisning er en ren Misforstaaelse.

Naar jeg endelig tilføjer, at jeg ingenlunde er ældre, end at jeg godt kunde have taget en Doktorgrad, om denne havde tilsmilet mig; men at jeg, opdragen i min Faders Theorier, har søgt Kernen, ikke Skallen, samt at jeg ingenlunde anser en Doktorgrad i de levende Sprog, tagen paa Dansk, som tilstrækkelig Borgen for en Lærers Kundskab i Fransk, og dertil, at dybtgaaende pædagogisk Uddannelse for mig er en Hovedbetingelse hos en Lærer, vil man forstaa, at jeg ikke har kunnet tage Sæde i nogen Sprogkomité eller nogen Lærerkomité i Danmark, skønt Tilbud om Komitè-Virksomhed oftere er gjort mig.

De smaa Hentydninger til Bagtalelsens Udfald imod mig, kan jeg kun besvare med: Lykkelig den, der har været Genstand for Skinsyge og Bagtalelse, lever man paa en god Samvittighed, kan man dø med Bevidstheden om at have udrettet noget.

Hvad angaar de ved mig, fra de ærede klassiske Pariser-Firmaer: *Armand Colin*, *Godcheau* og *Hachette* til den danske Skolekongres 1890, for de ærede Firmaers egen Regning med „grande vitesse" ekspederede, værdifulde Skolesager saa vel som Sløjdsagerne fra *den berømte Skole i la rue Tournefort*, hvoraf intet blev udpakket under Skolemødet og for hvilke det ikke har været mig muligt at opdrive en sømmelig skriftlig Taksigelse fra nogen af de paagældende Skolemyndigheder i København, skønt jeg har tilbudt at oversætte denne paa Fransk, lige som det heller ikke har været mig muligt at opnaa disse Sagers offenlige Udstilling, hvilket var Betingelsen for, at de skulde komme til at tilhøre det pædagogiske Musæum i København, saa ligger derunder en Hensynsløshed og en Skolehemmelighed, der overgaar min Horizont, maaske Hr. Brøchner-Larsen eller andre kunde løse Gaaden.

De mig personligt skænkede Skolearbejder medbragte jeg selv, og opnaaede efter en Del Kamp en lille Afkrog i Skolemødets Lokaler, hvor jeg selv maatte holde Orden i dem; men hvor dog adskillige danske, norske og finske, maaske ogsaa svenske Deltagere i Skolemødet var meget glade ved at se dem.

Med de bedste Ønsker for Lys i Skolesagen i Danmark!

København, den 23. September 1891.

Mélanie Borring.

Det har været os kært at optage Frøken Borrings „Rettelser" og interessante Udtalelser om den franske Undervisning her hjemme, da disse kaster et Lys over, hvor hvor meget der kunde og burde gøres for vore Børn, der selv skal lære sig Sprog efter døde Bøger i Stedet for at nyde en levende Undervisning.

Og endskønt vel de færreste er kompetente til at dømme om selve Sprogets Udtale og tilfulde skatte Værdien af Frøken Borrings Kritik, saa vil vist alle være enige om, at Kvindebladet „Hvad vi vil" er det rette Sted, hvor den burde komme til Orde, og vort Blad vil fremdeles staa aabent for enhver Kvinde, der har noget paa Hjertet overfor uheldig Undervisning og Opdragelse af de Unge og overfor andre Meningsløsheder i vore bestaaende Samfundsforhold.

Det „svage Køn" og Sporten.

Blandt de mange forældede Meningsløsheder, som vi fik i Arv fra vore Forfædre, finder vi ogsaa denne, der kalder Kvinderne for „det svage Køn".

Mange Kvinder har endnu ikke faaet Øjnene op for, at det kun er den tvungne, stillesiddende Opdragelse, der bærer Skylden for, at Musklerne ikke bliver udviklede og kommer til deres Ret, saaledes som hos Mændene, og er det sørgeligt at høre en Kvinde omtale sig selv og sit Køn, som dette svage og mimoseagtige, der ingenting kan taale — dog tør man vel antage, denne Opfattelse bringes mere og mere ud af Bevidstheden efterhaanden, som Gymnastik og Sport vinder Terræn ogsaa hos Kvinderne. —

I Sommer har Bicyclesporten faaet et meget stort Opsving blandt Kvinderne, og man antager, at næste Sommer vil faa Bugt med endnu flere, der iaar ikke har turdet bryde med de gamle Fordomme om det „passende" — Bladene har aabnet sine gæstfri Spalter for „Onkler", der ikke har fundet Bicyclesporten for unge Damer „ladylike", og for „Tanter", der har taget blødere paa den, men dog anbefalet unge Damer „at holde sig paa Maatten" og ikke optage Konkurrencen med Herrerne i Hurtigløb — men hvad hjalp det altsammen — de unge Kvinder fik Blod paa Tanden, som man siger, og kørte til Trods for „Onkel" paa Safety, ja, og hvad der var og er endnu værre, de hørte ikke en Gang paa „Tantes" Formaning, men kørte omkap med de unge Mænd, og — overtraf — disse, idet nemlig Frøken *Johanne Jørgensen* slog en saa glimrende Rekord, som endnu aldrig nogen Mand slog den, da hun i Storm og Regn kørte 33½ Mil i 11 Timer 49 Sekunder — et Resultat, som rager betydeligt op over alle hidtil slaaede Rekorder, og som Fagmænd mener vil staa uovertruffet i lang Tid. — Ingemann Petersen kørte kun 31 Mil i tolv Timer.

Frøken Jørgensen er en middelhøj, let Skikkelse, der slet ikke ser ud til at være i Besiddelse af saa mange fysiske Kræfter; men hendes Ydre vidner om en sund Konstitution, og er det en Fornøjelse at se hende færdes, lige meget om det er paa den slagne Landevej eller paa den indtil Trængsel fyldte Gade, altid lige rolig og uforstyrret. Med let øvet Haand og et klart Blik for Vanskelighederne styrer hun Cyclen og klarer de vanskeligste Skær med Glans. —

Maatte det blot gaa op for Kvinderne, og det ikke alene for dem, som udvikles, men ogsaa for dem, som leder Udviklingen, at det er lige saa nødvendigt for unge Kvinder som for unge Mænd at faa Legemet udviklet, og at Gymnastik og Sport er de rette Midler dertil, hvor legemligt Arbejde ikke træder i Stedet, — hvad der jo endnu, for Kvinderne i de bedre stillede Klasser, ikke kan være Tale om. *Nicoline.*

Fru Line Luplaus Begravelse.

Kirken fuld af Mennesker, Masser at Lys og en næsten bedøvende Blomsterduft var det første Indtryk, der mødte en ved Fru Luplaus Begravelse. Kisten fuldstændig dækket af Blomster og Krandse, hvoraf en Kæmpekrands med lange hvide Sløjfer og med Hilsen fra Valgretsforeningen faldt stærkt i Øjnene. Paa Kistens ene Side en Krands med højrød Pragtsløjfe trykt med Guld fra „De samlede Kvindeforeninger" og paa den anden Side en smagfuld Blomsterkrands med hvide Sløjfer fra „Dansk Kvindesamfund".

De kvindelige Herreskræderes, De kvindelige Væveres, Arbejderforbundets og Tjenestetyendeforeningen „Enighed"s prægtige Silkefaner, omvundne med lange Sørgeflor, placeret ved Kisten i Kirken, gjorde et stærkt Indtryk.

Mest gribende var dog den Afdødes Mands, Pastor Luplaus, Tale. Det var jo ogsaa hans eget Livs dybeste Strænge, der her maatte klinge, og sandt og inderligt talte han om denne storslaaede Kvindes Kampliv, fortrøstningsfuldt og varmt om det evige Livs Haab, som ogsaa hun havde delt med ham.

Hendes svære Sygdomsanfald, som undertiden havde varet i Aaringer, var dog, naar hun igen rejste sig, som blæst af hende, og det mærkelige var da, at netop efter et saadant langt og smærtefuldt Sygeleje havde hun altid ny Planer fuldt færdige, som hun da realiserede. Menneskenes Dom brød hun sig ikke om, men gik uforfærdet sin Gang og arbejdede for, hvad hun troede, der var det rigtige, og hvor hun saa Uretfærdighed og Løgn, traadte hun kraftigt frem med aaben Pande.

Pastor Luplau sluttede paa en saa underlig skøn Maade, som sikkert greb alles Hjærter, idet han sagde: Hun havde mange Særheder og Fejl, og dersom hun har saaret nogen, saa beder hun nu gennem min Mund „vær ikke vred paa mig".

Der var ikke mange Mænd mødte, dog saas for Fagforeningernes Formænd Maler I. Jensen, lige som „Socialdemokratisk Forbund" var repræsenteret ved Hr. Landstingsmand P. Knudsen.

Kvindeforeningerne var mødte fuldtallige, Bestyrelsesmedlemmer fra alle Foreninger var til Stede, fra Dansk Kvindesamfund Redaktør Elisabeth Grundtvig og Formanden Frk. Kirstine Fredriksen og talrige andre Foreningsmedlemmer.